

Dato: 17. december 2018
Kunort: EU-retskunortet
Sagsbe: Fie Westergren Hendel
Sagsnr.: 2018-614-0669
Dok.: 950304

Notat til Folketingets Europaudvalg og Folketingets Retsudvalg om afgivelse af indlæg i EU-Domstolens præjudicielle sag C-581/18, TÜV Rheinland LGA Products GmbH

1. Indledning

Oberlandesgericht Frankfurt am Main i Tyskland har i en verserende sag om godtgørelse for svie og smerte forelagt fire præjudicielle spørgsmål for EU-Domstolen.

Af disse spørgsmål er det første spørgsmål af dansk interesse, idet det angår den direkte virkning af forbuddet mod forskelsbehandling i EUF-Traktatens (herefter TEUF) artikel 18, stk. 1, i forholdet mellem private parter.

2. Sagens faktiske omstændigheder

Sagsøgeren i den nationale sag fik i 2006 indopereret nye brystimplantater fra den franske fabrikant Poly Implant Prothese S.A. (herefter PIP) i Tyskland.

I 2010 konstaterede den franske tilsynsmyndighed, at PIP anvendte ikke-tilladt industrisilikone i deres implantater og anbefalede på den baggrund, at berørte patienter fik deres implantater fjernet.

Den franske fabrikant PIP var i medfør af fransk lovgivning forpligtet til at have en ansvarsforsikring, og de franske myndigheder pålagde forsikrings-selskabet Allianz at indgå en forsikringsaftale med PIP. Forsikringsaftalen indeholder bl.a. et vilkår om, at forsikringen alene dækker skader opstået på fransk territorium.

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

T +45 7226 8400
F +45 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

I henhold til fransk ret har skadelidte et direkte krav over for forsikringselskaber. Sagsøgeren i den nationale sag har derfor rejst krav om bl.a. godtgørelse for svie og smerte over for Allianz som følge af generne forbundet med de ulovlige implantater.

Allianz henholder sig i den forbindelse til, at forsikringen alene dækker skader, der er opstået på fransk territorium, og at selskabet som følge heraf ikke er forpligtet til at betale godtgørelse til sagsøgeren, der fik implantaterne indopereret i Tyskland.

Sagsøgeren har heroverfor gjort gældende, at en begrænsning af forpligtelsen til at dække skader opstået på fransk territorium er i strid med EU-retten, da der er tale om ulovlig indirekte forskelsbehandling.

3. Den danske interesse i sagen

Regeringen afgiver indlæg i sagen, da EU-Domstolens besvarelse af det første forelagte spørgsmål vil kunne få betydning for, om TEUF artikel 18, stk. 1, kan tillægges direkte virkning i forhold mellem private parter, dvs. om en privat part i en tvist mod en anden privat part kan støtte direkte ret på traktatens forbud mod forskelsbehandling.

Hvis traktatens forbud mod forskelsbehandling tillægges en sådan direkte virkning i forholdet mellem private, vil virksomheder og borgere, der indgår i et aftaleforhold, kunne komme i den situation, at den indgåede aftale kan tilsidesættes helt eller delvist og dermed forrykke den aftalte balance mellem parterne, selvom aftalen er i overensstemmelse med dansk ret.

I den forbindelse bemærkes, at EU-Domstolen hidtil alene har ladet kollektive organer, som f.eks. fællesskaber af lægepraksisser og sportsforbund være direkte forpligtet efter TEUF artikel 18. EU-Domstolen har således ikke hidtil fastslået, at TEUF artikel 18 også gælder for en privat virksomhed. Derimod har EU-Domstolen ved dom af 17. april 2018 i sag C-414/16, *Egenberger*, fastslået, at Charterets artikel 21 om ikke-forskelsbehandling finder anvendelse for private. Dette fastslog Domstolen imidlertid i en sag i forhold til sammenslutningen af tyske evangeliske kirker.

Regeringens synspunkter i sagen

Regeringen vil ud fra en retssikkerhedsmæssig betragtning overordnet gøre gældende, at TEUF artikel 18, stk. 1, ikke skal tillægges direkte virkning i forholdet mellem private parter.

Der vil i den forbindelse navnlig blive lagt vægt på, at regulering, som griber ind i aftalefriheden og private parter autonomi, og som kan have bebyrdende virkning for borgere og virksomheder, skal være forudsigelig for parterne. Hvis bestemmelsen tillægges direkte virkning i forholdet mellem private parter, vil det efter Justitsministeriets opfattelse medføre en væsentlig uforudsigelighed, idet parterne ikke kan indrette sig i tiltro til, at en aftale, der er i overensstemmelse med national ret, kan få virkning efter sit indhold.

Hertil kommer, at hensynet til den part, der måtte være blevet forskelsbehandlet i strid med EU-rettens diskriminationsforbud, varetages af reglerne om statens ansvar for manglende eller fejlagtig implementering af EU-retten. En part, vil således kunne rette sit krav for eventuelle tab som følge af, at en aftale, der efter national ret er gyldig, er uforenelig med EU-retten, mod staten, som er ansvarlig for, at national ret er i overensstemmelse med EU-retten.